KIZILDERE SON DEĞİL SAVAŞI SÜRDÜRECEĞİZ

DEVRİMCİ KURTULUŞ
yayınları

devrimci kurtuluş
Yayınları

DEVRİMCİ KURTULUŞ YAYINLARI
Temmuz 1978 - Istanbul

SORUMLU YÖNETMEN:
Bayram KAZAKLI

YÖNETİM YERİ:
Ordu Caddesi,
Harıkzadeler Sokak,
İhsan İşhanı, No: 50/407
Beyazıt-ISTANBUL

YAZIŞMA:
P.K. 73
K.Maltepe-ISTANBUL

KIZILDERE

SON DEĞİL SAVAŞI SÜRDÜRECEĞİZ

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ .....

III. BUNALIM DÖNEMİ ÜZERİNE .....

DEVRİM TEORİSİ .....

- *Strateji üzerine* .....
- *Stratejik Hedef Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Devrim* .....
- *Devrim Stratejisi: Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi* .....
- *Devrimimizin Önder ve Temel Güçleri* .....

ÇALIŞMA TARZI .....

ÖRGÜT ANLAYIŞI .....

SONUÇ .....

GİRİŞ

Genellikle silahlı savaşın yediği darbeden sonra gelen yıllarda geçici de olsa belirli bir dönem sınıflar mücadelesinde yılgınlık ve pasifizm durumları artar. Böyle durumlarda Marksist-Leninist teori büyük bir uğraş vermek zorundadır. Çünkü pratiğin sınıflar mücadelesinin önüne çıkardığı sorunlar ancak sosyalist teorinin doğru kavranması ile çözümlenebilir. Kızıldere sonrası süregelen devrimci mücadele ancak Marksist-Leninist teorinin kılavuzluğunda proletaryayı ve halkları devrime yöneltebilir.

Marksist-Leninist teori bir doğma değil eylem kılavuzudur. Bu demektir ki proletaryanın siyasal bilince kavuşması aynı zamanda devrimci teorinin kavranmasına, yayılmasına ve benimsenmesine bağlıdır. Ülkemizde proletarya ideolojisi, proletaryanın siyasal partisi olan THKP'nin geliştirdiği parti ideolojisidir. Kızıldere sonrasında partinin siyasal çizgisi ve binlerce sempatizanı yaşamaktadır. THKP-C'nin stratejik anlayışının yaşaması aynı zamanda proletarya

partisinin yaşaması anlamına gel - mektedir. Bu nedenle THKP-C' so - mut bir olaydır. Bu yüzden Türkiye devrimcilerine düşen görev prole- tarya partisinin devrimci ideolo - jisinin ve ilkelerinin ciddiyetle savunulması olmalıdır bu savunma her türden saptırmaya karşı veri- lecek amansız bir mücadeleyi de i- çerir.

Bugün proleter devrimcilerinin önünde, proletarya partisinin siya- sal çizgisinin yaratılması gibi bir görev yoktur. Proletarya Partisinin siyasal çizgisi 1970'lerde Türkiye solundaki sağ ve "sol" ideolojik sapmalara karşı verilen ideolojik mücadelelerin ve devrimci pratiğin bir ürünüdür. THKP-C ile ülkemizde sosyalist düşüneede ve eylem anla- yışında var olan keşmekeş son bul- muştur. Devrimin temel sorunları ay dınlanmıştır. Emperyalizmin III.Bu- nalım dönemi, yeni sömürgecilik,sö- mürge tipi faşizm, oligarşik dikta, politikleşmiş askeri mücadele gibi canalıcı teorik konular bilimsel bir anlayışla ele alınmış ve izah edilmiştir. Milli meselede ise so- runa esas olarak doğru yaklaşılmak- ta birlikte, meselenin bilimsel ele alınışı hayata geçirilememiştir.

THKP-C kürtler üzerindeki, ulu- sal boyunduruğun varlığını tali bir mesele olarak görmemiştir. Esasen

kapitalist sömürünün bilincinde olan sosyalistlerin ulusal baskıdan bihaber olması diye birşey düşünülemez. Çünkü "Ulusal baskı olmadan kapitalizmin varolması, ezilen ulusların kurtuluşu olmadan, ulusal özgürlük olmadan sosyalizmin varolması kadar akıl almaz birşeydir." Ve o dönemde bu konudaki araştırmaların varlığı ve sorunun başlıbaşına ele alınacağı belirtilmiştir. "Milli mesele hakkındaki görüşlerimizi başka bir yazıda etraflıca koyacağız" (!) Ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirleme kavramının son tahlilde ulusların bağımsız devlet olarak yaşama hakkı olduğu Leninist ilkesinden hareketle Mücadele de birlik-seçim de özgürlük doğru tahlili yapılıyordu. Mücadelede birlik çünkü milli mesele emperyalist-kapitalist tahakkümden soyutlanmış ve tek başına ele alınacak bir mesele değildir. Bu konuda Mihri Belli'nin şöven görüşleri kıyasıya eleştiriliyor ve şöyle devam ediliyordu"... Marksist-Leninistlerin bütün meselelere halkların gerçek mutluluğunu gerçek barışı sağlayacak olan sosyalist hareketi güçlendirme açısından bakacaklarını ve milli meseleye de bu açıdan bakmak gerektiğini:. şartlara göre ayrılma, bölgesel özerklik, federasyon halklarının savunulacağını veya sadece assimilasyon politikasına karşı çıkılacağını unutuyor." Bu kabaca de -

ğerlendirme milli mesele hakkında binlerce kelime edip, ahkam kesen revizyonist-oportunist değerlendirmelerden daha devrimcidir. Çünkü her şeyden önce ulusal sorunun, proletarya devriminin bir parçası olduğu ve meselenin bütüne bağlı olarak değişik şartlarda değişik şekillerde çözümleneceği ilkesi saptanmıştır. Bu mesele siyasi bir istismar aracı olarak kullanılmamıştır. Milli meseleyi çözüyorum diyerek içi boş formülasyonlar getirmek, dar kalıplarla yetinmek herşeyden önce ezilen kürt halkının ulusal onurunu çiğnemektir. Marksist-Leninistler ulusal soruna grupsal çıkarlar açısından değil proletarya devrimi açısından yaklaşırlar. "Rus Marksitleri ulusal sorunun devrimin gelişmesi genel soru - nun bir parçası olduğu ilkesini, devrimin değişik aşamalarında, ulusal so runun değişik görevler gerektirdiği ilkesini ve bu görevlerin her belirli tarihsel anda devrimin niteliğine uyması gerektiği ilkesini her zaman benimsemişlerdir..."

(!)... Ulusların kaderlerini kendilerinin belerlemeleri sorunu tecrit edilmiş kendi kendine yeten bir sorun değildir; bütüne bağlı ve bütün içinde ele alınması gereken proletarya devriminin genel sorunun bir parçasıdır.."

THKP-C sosyal pratiğin yüklediği görevlerin yanısıra açılmamış konularıda bilimsel olarak ele alıyordu. Ancak, teorik-pratik gelişimin yenilen darbe ile sekteye uğraması, milli meseledeki Araştırmacının (Hüseyin Cevahir'in) katledilmesi, araştırma bel gelerinin oligarşinin eline geçmesi, ve masa başında ahkam kesilmeyip kızgın mücadelede yer alınması gibi nedenlerle, bu konuda bir boşluk sözkonusu olmuştur. Fakat sorunun ana fikri berrak olduğundan bu konuda şöven tavra düşülmemiştir. Türkiye devrimci hareketi ulusal sorundaki programını anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim programı çerçevesinde koyacaktır.

Proletarya partisinin siyasal çizgisi, Mahir Çayan'ın birçok yazısında THKP-C'nin bildiri ve bültenlerinde ve Kesintisiz Devrimde ortaya konmuştur. Hem de hiçbir tefsire yer bırakmıyacak açıklıkla konmuştur. Proletaryanın öz örgütünün oluşturulmasın da doğru ideolojik politik çizgi başlangıçta en önemli yeri tutar. İhtilalin yolunu aydınlatan Marksist-Leninist teoridir. Bu teorinin ışığında THKP-C yolunu çizmiştir.

Hal böyle iken taktik yenilginin yarattığı bezginlik ortamında Resmi ve Gayrı Resmi inkarcılar türedi. İşin garip tarafı bu Resmi ve Gayrıresmi inkarcılar arasında bir post kavgası da başladı. Bu kavgada öylesine bir toz duman çıktı ki THKP-C sempatizanı arkadaşlarımız (Bunların tabanı) paylaşılmak istenen şeyin ne ol-

duğunu bile uzun süre anlayamadılar. Halbuki onların "senindir" "benimdir" diye çekiştirdikleri şey THKP-C'nin kendisi değil prestiji idi. Proletarya Partisinin siyasal çizgisini benimsemiş olan DEVRİMCİ KURTULUŞ bu çizginin her türlü sağ ve "sol" yorumuna karşı çıkmaktadır. Çünkü THKP-C-nin ideolojisi sağ ve "sol" yorumlara maruz kalmıyacak şekilde açık ve seçiktir... ve bu anlamda ancak proletarya partisinin siyasal çizgisinin tahrifi ve inkarı söz konusu olabilir. Devrimci Kurtuluş proleter devrimci çizgiyi teorik mücadele platformunda yılmaksızın savunmaya kararlıdır. Bu broşür parti çizgisi ve ilkelerini savunarak, bu yöndeki çarpıtmalara karşılık vermek ve doğru görüşü ortaya koymak amacıyla hazırlanmıştır. Bir polemik aracı değildir. Daha ziyade gayrı resmi inkarcıların (D.Yolcuların) görüşleri ele alınmaktadır. Resmi inkarcılara (K.S.D.ye) gelince: onlar öncü savaşı hakkında çok önemli (!) şeyler yazdıklarını belirterek "neden cevap vermiyorsunuz?" "Yoksa yazdıklarımız kaale alınmıyor mu?"der cesine soruyorlar. Doğrusunu isterseniz, şimdilik bizim için esas sorun gayrı resmi inkarcıları, resmi inkarcılar (K.S.D.) haline getirebilmektir Yani onların THKP-C sempatizanları arasında "sivil" dolaşmasını istemiyo-

ruz. Üniformalarını geyerek sizin saflarınıza katılması zaten pek uzak değildir. O zaman devrimci proletarya çizgisini savunarak öncü savaşı ve diğer k onulardaki değerlendirmelerinizi, diğer değerlendirmelerle (TSİP, TKP, Halkın Kurtuluşu vb. gibi çizgilerin bu k onulardaki görüşleri özde KSD ile aynıdır) birlikte ele alacağız. Bu arada D.Yolcular arasında en son patlak veren hizipleşme hakkında iki kelime etmek gerekirse şunları söyleyebiliriz.Bir kere şunu belirtelim. İktidar mücadelesi gibi bir sorunu olmayan revizyonist-oportünist politikaların kaderinde her zaman için gövde parçalayan hizipleşmeler söz konusu olacaktır. İkincisi muhalefet eden unsurların oluşturduğu gruplaşma tarzında görülen hizipin önderliği özde D.Yolcularla hiçbir farklılık taşımamaktadır. Ancak bu hizipin tabanı yanlış anlaşılmasın (yönetici durumda olanlar değil) THKP. C çizgisine diğerlerine nazaran daha yakındır. Yönetici klik ise arkasında süreklenmek istemediği selin önüne geçerek varlığını devam ettirebilme çabasındadır. Halbuki farkına varamadıkları şey bu kez de selin önünde sürüklenmekte oldukları gerçeğidir. Varolan TH KP-C sempatisi ve potansiyelinin yönlendiricisi imiş gibi görünerek bu seli önce kontrol altına alabi lme, daha sonra da pasi-

fize etme etme sinsi niyetlerini hiçbir zaman gerçekleştiremiyecekler-dir. Çünkü başta belirttiğimiz gibi THKP-C somut bir olaydır, yaşamaktadır. Ve sel, pislikleri bir kenara bırakarak ilerler. Bu bir doğa kanunudur.

Bu broş ürde kısa ve öz olarak ana konulara açıklak getirme amacıyla yola çıktığımız için her konu üzerinde ayrıntılı olarak durulmamıştır. ANcak daha sonra ana konular üzerinde ayrıntılı olarak durulacak olan yeni broşürler hazırlanacaktır.

KIZILDERE

SON DEĞİL

SAVAŞI

SÜRDÜRECEĞİZ

III.BUNALIM DÖNEMİ ÜZERİNE

THKP-C'nın ihtilalci çizgisini reddeden görüşler-ister açık bir biçimde ister gizli bir biçimde olsun- bu çizginin temel kavramlarını anlaşılmaz hale sokmaktan ve kafaları karıştırmaktadırlar. Bu görüşler, ÖNCELİKLE EMPERYALİZM ÇÖZÜMLEMESİNİ değişikliğe uğratmakta yada geliştirmektedirler!..

Çalışma tarzı ve örgüt anlayışına ilişkin getirilen"sağ pasifist teorik dayanak somut durumların çözümlenmesinde görünmektedir. THKP-C'nin adını kullanan ve bu ideolojiden kaynaklandığını söyleyen tüm sağ ve "sol" görüşlerin somuta getirdikleri şey farklı dünya yorumu ve farklı bir devrim teorisidir.

Emperyalizmin III. bunalım dönemi - nin Marksist-Leninist çözümlemesi "Ke sintisiz Devrim"de ve diğer THKP-C ya- zılarında yapılmıştır. Çünkü dünyanın yorumlanması yalnızca tecrik bir sorun değildir. Bu aynı zamanda partinin pra tiğini de birinci dereceden ilgilendi- ren pratik bir sorundur. Çünkü ancak bu yolla baş çelişme, strateji ve stra tejik hedef gibi devrimin temel sorun- larının doğru çözümlenmesi mümkündür. Emperyalistler arası ve emperyalızmle karşıt güçler (dünya halkları, sosya- list blok ve metropollerdeki işçi sı- nıfı hareketi) arası ilişki ve çeliş- melerin oluşturduğu özellikleri kav- ramak gerekir. Aynı zamanda Bolşevik - lerin temel çarpışma yöntemlerini be- lirlemede bu yaşanılan "SOMUT TARİHSEL DURUM'un vede iktisadi evrimin değişik aşamalarında siyasal-ulusal-kültürel canlı koşullardaki değişmeleri "Lenin" öncelikle ele alınması zorunludur.THKP -C'nin devrim teorisi, çalışma tarzı ve örgüt anlayışına iliskin ilkeleri ve çizgisi bu açıdan tam bir bt
çizgisi bu açıdan tam bir bütünsellik içindedir ve proletarya partisinn ih - tilalci çizgisini oluşturur.

III. Bunalım dönemi kavramına mu- zaffer proleter devrimcilerin çözüm - lemelerinde rastlanır. THKP-C'nin Tür- kiye devrimi açısından, ülkemizin so- mut koşullarını değerlendirerek, bu so mut koşullara uyguladığı bu çözümleme GİAP,CABRAL,HO CHİ MİNH,KİMİL SUNG,CHE

FİDEL gibi önderlerin geliştirdiği çözümlemedir. Ve dünya halklarının öncü örgütleri için vazgeçilmez teorik temel oluşturur. Marksizm-Leninizmin ilkelerini sözde kabul eden her türden tahrifatçı, gerek dünyada gerekse ülkemizde III. Bunalım Dönemine ilişkin Marksist-Leninist görüşleri eleştirirken ÇAĞDAŞ BOLŞEVİKLERİN değil, burjuva ekonomistleri, "marksoloğ" ve "troçkistlerin" tezlerini ELEŞTİRMEKTEDİRLER. THKP-C'nin teorik kökleri burjuva "marksoloğlarında" ve troçkistlerde aranmaz.

Mahir Çayan III. Bunalım Dönemi'nin temel özelliklerini şöyle açıklıyor.

"EMPERYALİZMİN III. BUNALIM DÖNEMİ DENİLEN BU DÖNEMDE EMPERYALİST İLİŞKİ VE ÇELİŞKİLER BİÇİM OLARAK İKİ TEMEL CEPHEDE DEĞİŞİKLİĞE UĞRAMIŞTIR. I) EMPERYALİSTLERARASI REKABETİN (UZLAŞMAZ ÇELİŞKİLERİN) EMPERYALİSTLER ARASI YENİDEN PAYLAŞIM SAVAŞINA YOL AÇMASI İMKANI ORTADAN KALKMIŞTIR. II) EMPERYALİST İŞGALİN BİÇİMİ DEĞİŞMİŞTİR.

Emperyalist ilişki ve çelişmelerin iki temel cephede değişikliğe uğramasını ve bunun sonuçlarını da bilimsel bir anlayışla ele almak ve savunmak gerekir. İki temel biçimsel değişikliğin birincisi: GÜNÜMÜZDE EMPERYALİSTLERARASI UZLAŞMAZ ÇELİŞMELERİN YENİDEN PAYLAŞIM SAVAŞINA YOL AÇMASININ OLANAĞI ORTADAN KALKMISTIR biçimde formüle edilmektedir.

Bu temel formülasyona THKP-C ideolojisini savunduğunu iddia eden grupların bir itirazı yoktur. Ama sorunun ortava konması ve bu temel formülasyona yol açan temel belirleyici etmenlerin tartışmasında farklı tezler öne sürülmektedir.

Bilindiği gibi Mahir Çayan yoldaş Kesintisiz Devrim'de emperyalistlerarası yeniden paylaşım savaşının günümüz koşullarında olanaksizlığından belirleyici olan üç etmen saymaktadır

TEMEL BELİRLEYİCİ OLARAK DEV DÜNYA SOSYALİST BLOĞU, NÜKLEER VURUCU GÜÇLERİN DÜNYA ÇAPINDA ERİŞMİŞ OLDUĞU SEVİYE VE METROPOLLERLE SÖMÜRGELERDEKİ EMEKÇİ SINIFLAR ARASINDA SOSYALİZMİN BU DÖNEMDE KAZANDIĞI OLAĞANÜSTÜ PRESTİJ.

Parti çizgisini ve ilkelerini reddeden ve onu görünmez ve farkedilmez bir biçimde çarptırmaya çalışan D.-Yolcular emperyalistlerarası yeniden paylaşım savaşının çıkmayacağını iki nedenle açıklamaktadırlar. "Nükleer silahların seviyesi ve ulusal kurtuluş savaşlarının gelişmesi" (D. Yol Bildirgesi) THKP-C'nin devrimci tahlillerine karşı açıkça bir eleştiriye cesaret edememektedir. Oysa Kesintisiz Devrim'de bu sorun çok açıktır. Sosyalist blokun varlığı hesaba katılmaksızın, emperyalistlerarası çelişmenin yeni bir paylaşım savaşı-

na yolaçmayacağını emperyalizmin özünün, karakterinin değiştiğini savunmak demektir.

D. Yolcular sosyalist blokun varlığını hesaba katmadıkları gibi, sosyalist blokun parçalanarak iki ayrı kampa bölündüğünü de iddia ederek, devrim teorisini ve THKP-C stratejisinin temel tezlerini inkara yeltenmektedirler. Ancak adamlar "gayri resmi" olduklarından ve günlük politika çizdiklerinden teorilerini tabandan gelen tepkilere göre "ceza - landırılamaz" bir şekilde landırılamaz bir şekle büründürmeme ve çalışarak kıvırtmaktadırlar. Örneğin D. Yol Bildirge'sinde sosya - list blok parçalandı derken daha sonra çok ağdalı, tumturaklı ifadeler kullanarak Dünya Sosyalist Hareketi, dağılma, parçalanma vs. tarzında gevelemektedirler.

"Dünya sosyalist hareketi için - deki parçalanma ve dağılma ile ve bu bağlamda süren tartışmalarla ilgili olarak teorik görüşlerimizi Devrimci Gençlik Dergisi'nin 3,8,9,10. sayılarında ve Devrimci Yol'un 6,7,8 sayılarında ortaya koyduk." (D. Yol sayı 14) Bu görüş SOSYALİST BLOKUN (sosyalist üretim ilişkilerinin örgütlendiği, kapitalist ilişkiler zincirinin kırıldığı ülkeler topluluğu-

nun) iç gelişmelerini uzlaşmaz çelişmeler kategorisine koymaktadır. Sosyalist blok içi çelişmeleri (Daha ileri giderek Dünya Sosyalist hareketi de sözkonusu edilebiliyor) aynen emperyalistlerarası çelişmeler gibi değerlendirebilmektedirler. Emperyalist blok uzlaşmaz çelişmeleri içinde taşımaktadır, ama dünya sosyalist sisteminin ve dünya proletaryasının ve halklarının karsısında bir blok oluşturmaktadır.

Sosyalist ülkeler arası çelişmeler aynı katagoride ele alınamaz. Sosyalist ülkeler arası çelişmeler farklı türden çelişmelerdir. Yani giderilebilir çelişmelerdir. Kimil Sung, sosyalist bloku ve sosyalist ülkelerarasındaki çelişkileri şöyle yorumluyor. "Sosyalist Blok yapay bir sonuç olmadığı gibi, herhangibir uluslararası anlaşmanın ürünü veya geçici bir ittifakta değildir.Bu Blok uluslararası sermayeye karşı savaşan ve devrimci mücadele için zafere ulaşan uluslararası işçi sınıfının sınıfsal güçlülüğü sağlamanın, kaçınılmaz gerekliliği karşısında, sürekli bir ittifak içinde birleşmesiyle meydana gelmiştir."

"... Kardes Parti ve ülkeler arasında görüş ayrılıkları çıkabilir Bu ayrılıklar, kardes parti ve ülkelerin ulusal görevlerinde ve faaliyetlerinde görülen farklı tarihsel ve coğrafik koşullar veya Marksist-Leninist ilkelerin yanlış anlaşılma-

sı ve devrimci doğrultuda sebat gösterilmemesi nedeniyle meydana gelebilirler. Ancak bu tür ayrılıklar çeşitli devletler ve toplumsal sistemler arasında çelişkiler veya düşman sınıflar arasındaki temel çelişki anlamına gelmez. Ne denli ciddi olurlarsa olsunlar sosyalist ülkeler arasındaki görüş ayrılıkları, sosyalist blokla uluslararası sosyalist hareketin bir iç sorunudur."

Kimil Sung'un pek güzel belirttiği ve diyalektiğin "birbiriyle çelişen birkaç şey bir başka şey karşısında biraraya gelir" ilkesi D. Yolcularca ya bilinmemekte yada onlar

kendi subjektif anlayışlarına kılıf olabilmesi için "sosyalist hareketi" parçalayabilmektedirler. Ancak ne Brejnev revizyonistliğinin, ne Teng Hsiao Ping revizyonist kliğinin, ne de D. Yolcuların gücü uluslararası sosyalist hareketin objektif birliğinin parçalanması ve dağılması için yeterli değildir.

Sosyalist Blokun varlığını görmemezlikten gelen D. Yol Bildirgesinde sıralanan iki neden, ne birlikte ne de ayrı ele alınarak emperyalistlerarası paylaşım savaşının günümüz koşullarında olanaksızlığını açıklayamaz. Birincisi Nükleer silahlar (yada genel olarak silahlar) üretim biçimlerinden farklı olarak ele alınamaz. Emperyalizm silah üretiyorsa

bunu doğrudan doğruya emperyalist savaşlar için yapmaktadır. Bu silahların sosyalist ülkelerin elinde de var olması ancak ve ancak onların dilediğince hareketlerini engellemektedir. Yoksa soyut bir nükleer silahların varlığı esprisi hiç bir şey ifade etmez. İkincisi ulusal kurtuluş savaşları emperyalizmin I. ve II. bunalım dönemlerinde de vardır. Ulusal kurtuluş savaşlarının günümüzde önderi (Emperyalizmin gizli işgalinde) proletaryadır. Ve proletaryanın önderliğinde ulusal kurtuluş savaşlarının zaferinde dünya sosyalist blokunun küçümsenmiyecek bir önemi vardır. Tekniğin başdöndürücü bir seviyede olduğu çağımızda emperyalist işgalciler Zaire'ye 5-6 saat içersinde müdahale edebilmektedirler. Kendi iç çelişmeleri belirleyici olmakla birlikte ezilen dünya halklarının böyle durumlarda en büyük güvencesi uluslararası sosyalist hareketin desteğidir. Görüldüğü gibi bu nedenler yalnız başlarına ele alınmıyor. Ancak sosyalist blokla birlikte ele alınırsa emperyalistlerarası paylaşım savaşının olanaksızlığı izah edilebiliyor.

D.Y.B.nin dünya sosyalist blokunun parçalanmasına ilişkin görüşü derinleşerek, ABD ve SSCB arasındaki muhtemel bir savaşın haklı bir savaş mı, haksız bir savaş mı olacağını şimdiden bilemiyeceklerine ka

dar varmaktadır. Bu savaş çıkarsa "somut durumlara bakarak" karar verecceklermiş. D. Yolcuların böyle huyları vardır. CHP hükümetinin de icra atına bakacaklarını söylüyorlar zaten. Mübarekler sanki ellerinde terazi ile günah ve sevap tartıyorlar. Bunun kadar saçma, uyduruk ve bilimsellikten uzak bir tez daha öne sürülmez. Eğer Sovyetler BirliğiniSosyalist bir ülke olarak değerlendiriyorsak, sosyalist bir ülkenin saldırgan emperyalizme karşı savaşını haklı bir savaş olarak değerlendiririz. Diyalektik materyalist düşünce yöntemi olayları değerlendirirken bizi çok yönlü olmaya ve belli esneklikleri taşımaya zorlar. Ama hiçbir zaman bilinemezciliğin ve muğlaklığın adı çok yönlü düşünce ve esneklik olamaz.

III. Paylaşım Savaşının olanaksızlığı konusunda ikinci yanlış değerlendirme emperyalistlerarası paylaşım savaşının olanaksızlığını emperyalistlerarası çelişmenin yumuşamasına ve entegrasyona bağlar. Bu "sol" yorum aynı zamanda "KAPİTALİZMİN EŞİT OLMAYAN GELİŞME YASASININ" Leninist tezini de üçüncü bunalım döneminde kabul edilmez bir tez olarak görür. Entegrasyonu bir çelişme olarak göremiyen bu "sol" görüşe göre "Bütünleşme çelişme diyalektiğinde bütünleşme ağır basar" (TDAS)

THKP-C adına ortaya sürülen bu yanlış değerlendirmeler, bu sorun üzerinde biraz durmamızı ve Kesintisiz Devrimde ortaya konan yorumları yeniden ele almamızı zorunlu kılmaktadır.

Bir yandan sermayenin korkunç bir seviyede yoğunlaşması ve temerküz etmesi öteki taraftan dünyanın üçte birinin kapitalist sömürü dışına çıkması kapitalizm için metropolün dışında pazarların korkunç derecede daralması sonucunu doğurmuştur.

"İşte kapitalizmin bunalımını had safhaya çıkaran, onu kudurmuş ve azgın bir güç haline getiren neden budur. Bu emperyalistlerarası çelişkileri korkunç seviyede keskinleştirip derinleştirmiştir."

"Kapitalist ekonominin gelişme ritmi, kapitalist pazarın durumuyla belirlenmiştir."

"Nükleer vurucu güçlerin dünya çapında erişmiş olduğu seviye vede esas tayin edici olarak dev dünya sosyalist blokun varlığı, emperyalistler arası had safhaya ulaşmış olan çelişkilerin ekonomik plandan askeri plana sıçramasına engel olmaktadır. Bir yandan çelişkiler keskinleşip derinleşirken öte yandan entegrasyona gidilmektedir. (M. ÇAYAN)

DEVRİM TEORİSİ

THKP-C ideolojisinde devrim teorisi, çalışma tarzı ve örgüt anlayışı sistemli bir bütündür. Ve Marksist-Leninist ilkelerin ülkemiz koşullarında bir anlatımıdır.

Strateji Üzerine

"SİYASAL STRATEJİNİN TEMEL GÖREVİ MARKSİZMİN TEORİ VE PROĞRAMININ AÇIKLADIĞI GERÇEKLER ÜZERİNDE BÜTÜN ÜLKELERİN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ DE HESABA KATARAK BELİRLİ BİR ÜLKEDEKİ PROLETARYA HAREKETİNİN ESAS DOĞRULTUSUNU DOĞRU OLARAK TAYİN ETMEKTİR. ESAS DARBENİN DOĞULTUSUNU TAYİN ETMEK DEMEK SAVAŞIN TÜM DÖNEMİNDE HAREKETLERİN SAVAŞIN ONDA DOKUZ KADARINI TAYİN ETMEK DEMEKTİR."

Siyasal bir hareket, öncelikle kendisine herhangi bir strateji belirlemek zorundadır. Devrimin hedeflerini tayin etmek devrimin temel darbesinin yöneleceği doğrultuyu belirlemek önemle gerekir. Tesbit edilen bu hedefleri vuracak sınıfları ve ittifaklarını devrimde sınıfların mevzilendirilmesi ancak bu tesbitlerle mümkündür.

Ama stratejinin kendisi devrimin objektif süreçlerini incelemez. stratejinin konusu daha çok devrimin subjektif süreciyle sınırlıdır. Devrimin objektif olgularını (proletarya ve partisinin bilinci dışında gelişenve bu bilinç tarafından belirlene-

miyen objektif gelişmeler) Marksist teorinin ışığında incelenen Marksist programın belirlenmesiyle iktidar olması kaçınılmaz olan sınıf ve ittifakları, yıkılması kaçınılmaz olan sınıf ve ittifakları belirlemiş oluruz.

Bu konuda ülkemiz solunda hala açık bir kavrayış yoktur. Bazıları THKP-C'nin dünya tahlillerini ve ülkemizde ki sınıflararası çelişmelerin incelenmesini "değişikliğe uğrattığı" halde, onun stratejisini savunuyor görünmektedirler. Bu yöntem, THKP-C'nin ilkelerini ve çizgisini istismar etmenin en sahtekar biçimidir. Eğer bir hareketin devrim teorisinde değişiklikler yapılıyorsa, yeni dünya ve ülke yorumları getiriliyorsa açıkça devrimci teori " değiştiriliyorsa" durumun, apayrı bir stratejik belirlemeye kadar varacağı bellidir.

STRATEJİ BİR TARİHSEL DÖNEMEÇTE PARTİYİ YÖNETME SANATIDIR. STRATEJİK HEDEFİMİZ ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK DEVRİM OLDUĞU İÇİN İZLEYECEĞİMİZ STRATEJİ BU HEDEFE ULAŞMAMIZI SAĞLAMALIDIR. YANİ, BİZİM STRATEJİMİZ EVRİM VE DEVRİM AŞAMALARININ BİRBİRİNDEN AYRILMADIĞI, DEVRİM DURUMUNUN KISA DEĞİL UZUN BİR SÜREÇ OLDUĞU III. BUNALIM DÖNEMİNİN YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERİNE ÖZGÜ BİR SİYASAL STRATEJİDİR.

STRATEJİK HEDEF ANTİ-EMPERYALİST ANTİ-OLİGARŞİK DEVRİM

Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim, ulusal karakteri de olan bir demokratik halk devrimidir. "Anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrim kavramı, kavram olarak milli demokratik devrimden pek farklı değildir. Ancak, daha geniş bir muhtevaya ve niteliği belirtmektedir. Emperyalizmin III. Bunalım döneminin emperyalist işgal biçimini belirtmesi açısından bu kavram daha tutarlıdır. Milli demokratik devrim kavramı, genellikle, emperyalizmin eski istismar metodlarının temel olduğu dönemi karakterize eder. (M.ÇAYAN)

Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimin ulusal demokratik devrimden farklılığını şöyle açıklayabiliriz. Yeni sömürge ülkelerde, kapitalist ilişkiler tüm ülkeye yayılmıştır. Yerli egemen sınıflarla emperyalizm kalın çizgilerle birbirinden ayrılamaz. duruma gelmiştir. Yani emperyalizm bir iç olgudur. Emperyalizmin ülke içindeki denetimi, oligarşik devletin merkezi gücünün sürekli takviyesi ile mümkündür. Gizli işgal nedeniyle savaşın sınıfsal yönü ağır basar. Kapitalist ilişkilerin ülke içinde yayılmasıyla, şehirlerin savaştaki önemi

artmıştır. Bu yüzden şehirlerde yürütülecek gerilla savaşı da önem kazanmıştır. Emperyalizm şehirleşmeyi ve büyük kapitalist merkezleri geliştirmiştir.

"Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim programı milli demokratik devrimden "daha geniş bir muhtevayı ve niteliği" belirtmektedir. THKP-C'nin ideolojik-politik çizgisinde çok açık olan bu görüşü "D.Yol Bildirgesi" inkar etmektedir. Onlara göre : "günümüzde demokratik devrim programı daralmıştır."

MDD'de ülke içinde feodal süreç vardır. Emperyalizm bir dış olgudur. Yani, emperyalizm henüz kapitalist üretim ilişkilerini tüm ülkeye yaymış değildir. Ulusal demokratik devrim, anti-emperyalist ve anti-feodal devrimdir. Demokratik devrim programının temelini toprak devrimi oluşturur.

Anti-oligarşik (demokratik) devrim programı, anti-feodal (demokratik) devrim programından daha dar kapsam ve niteliği değil, tam tersine DAHA GENİŞ bir niteliği ve kapsamı içerir. Çünkü anti-oligarşik devrimin hedefleri arasına (ülkede kapitalist üretim ilişkilerinin gelişme düzeyine uygun olarak) anti-faşist hedefler de girer. Aynı zamanda anti-feodal hedefler de, devrim programından

çıkmamıştır. Feodal kalıntıların varlığı ve feodalizmin devrimci tarzda çözümünün tekelci burjuvazi tarafından gerçekleştirilemiyeceği bir gerçektir. Bununla birlikte, kapitalizm alabildiğince yayılırken üst yapıda feodal ilişkilerde sürmektedir.

Ülkemizde anti-oligarşik (demokratik) devrimde ulusal sorun çok önemli bir yer içerir. Ulusal sorunun özünde köylü sorunu olduğu apaçıktır. Bu durum böyleyken demokratik devrim programının daraldığından sözetmek devrim anlayışında THKP-C ilkelerinden kesinlikle vazgeçmek demektir.

DEVRİM STRATEJİSİ

POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ

Politikleşmiş askeri savaş stratejisi THKP-C'nin devrim stratejisidir. Stratejik hedefe ulaşılmasını sağlayacak biricik strateji budur.

Emperyalizmin III. Bunalım dönemi de emperyalist egemenlik ve sömürü biçimlerinin ülkemize yansımasından ve ülkemizin sosyal, ekonomik, politik psikolojik, tarihsel ve kültürel özelliklerinin gözönüne alınması halk savaşının öncü savaşı aşamasından geçmesini zorunlu kılmaktadır.

"HALK SAVAŞI POLİTİKLEŞMİŞ BİR ASKERİ SAVAŞTIR. Yani sosyalistlerin halk savaşındaki temel mücadele metod

ları askeri savaş metodudur. Bu savaş klasik savaş metoduyla değil, politikleşmiş askeri savaş metoduyla yürütülür. (M.ÇAYAN)

Emperyalizm ve yerli egemen sınıflara karşı, halk savaşı verilmeden, bir yeni-sömürgenin kurtuluşu olanaksızdır. Sömürge ve yarı-sömürgelerin kurtuluşu nasıl halk savaşları ile gerçekleştiyse, III. Bunalım dönemin de de geri bıraktırılmış ülke halklarının kurtuluşu için halk savaşı zorunlu bir duraktır. Proletaryanın önderliği altında halk savaşı sosyalizme götürür. Küçük burjuvazinin önderliği ise kapitalizme götürür.

II. Bunalım dönemindeki yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdeki halk savaşı ile, III. Bunalım döneminde yeni-sömürgelerdeki halk savaşlarının farklılığını açıklamak gerekir. Günümüzde emperyalizm içsel bir olgu olduğundan savaşın ulusal ve sınıfsal yanı birliktedir. Özellikle başta SAVAŞIN SINIFSAL YANI AĞIR BASAR Çünkü emperyalizm ülke içinde işgalini gizlemiş ve merkezi devlet otoritesini güçlendirmiştir.

Yeni sömürgeci sistemin işleyişinden ve yapısından kaynaklanan ve yeni koşulların öne çıkardığı bu halk savaşı teorisini kavramamak, Türkiye gibi bir ülkede verilecek halk savaşının Çin, Kore, Vietnam gibi ülkelerdeki halk savaşlarının AYNI olaca

ğını iddia etmeye getirir. Halk savaşı teorisini günümüzde birinci olarak YENİ TARİHSEL KOŞULLARI DİKKATE ALARAK, ikinci olarak: ÜLKEMİZE ÖZGÜ KOŞULLARI DİKKATE ALARAK doğru biçimde ele alabiliriz. Bu iki temel unutulursa, bu konuda yalnızca genel teorik yaklaşılrik yaklaşımlar sıralanabilir, bir adım ileri atılamaz.

Ülkemizin özelleklerinin doğru tesbiti, ülkemizde halk savaşının Çin, Vietnam ve Küba devrimlerininkinden farklı ara aşamalardan geçeceğini göstermektedir. Dünya çözümlemeleri ise, "YENİ TARİHSEL KOŞULLAR İÇİNDE VERİLEN HALK SAVAŞININ" ilkelerini ortaya koyar. Bu konu üzerinde özetle de olsa duralım.

Yeni tarihsel koşullar içinde verilen halk savaşının önemli özellikleri şöyle sıralanabilir:

1-Öncü savaşı, düzenli ordularla yürütülen savaşa geçişin maddi ve manevi ön koşullarını sağlar.

2-Ancak, proletarya önderliği, yenisömürge koşullarında halk savaşının zaferini olanaklı kılar.

3-Halk savaşında temel savaş alanı KIRSAL BÖLGELERDİR. Halk savaşı kırlardan şehirlere bir rota izler. Ancak şehirlerin ve işçi sınıfının rolü artmıştır. Bu yüzden savaş, BİRLEŞİK DEVRİMCİ SAVAŞ olarak kırlarda ve şehirlerde birlikte yürütülecektir.

Öncü savaşı ve halk savaşı kavramları iki ayrı tarihsel süreci formüle etmez. Öncü savaşı, halk savaşının başlangıç aşamasıdır. Kitlelerin yığınsal katılımı sağlandıktan sonra öncü savaşı aşamasından, düzenli ordular savaşı aşamasına geçilebilir.

Halk yığınlarını devrim saflarına çekmek ve varolan milli krizi derinleştirerek suni dengeyi bozmak için silahlı propaganda temel alınarak öncü savaşı sürdürülür. Politikleşmiş askeri savaş stratejisi ışığında, öncü savaşı gerçekleştirecek örgütlenme, politik-askeri liderliğin birliği ilkesinden hareket eder.

Öncü savaşının kesintisiz devrimde açıklanan taktik aşamaları şöyledir:

I. Aşama: Şehir gerillasını yaratma

II. Aşama: Şehir Gerillasını geliştirme

III.

Kır gerillasını yaratma ve kuvvet gösterisi. Bu iki aşamada savaşın, psikolojik yıpratma yönü ağır basacaktır.

III. Aşama: Şehir Gerillasını yaygınlaştırma

Kır gerillasını geliştirme

IV. Aşama: Kır gerillasını yaygınlaştırma aşamalarıdır. (M.ÇAYAN)

Bu taktik aşamalar sorunu ortaya şöyle konulabilir; THKP-C, birinci taktik aşamanın görevlerini başarmış ve şehir gerillasını yaratmıştır. Ön çalışmalar ve eksik te olsa silahlı propaganda hazırlığı sonucu ŞEHİR

Bu taktik aşamalar bir formülasyonun ifadesidir ve elbette bir doğma gibi ele alınamaz. Ama yol gösterirler. Hayat, kuşkusuz daha karmaşık ve grift problemler çıkarabilir ve her taktik aşama kendi içinde bölümlere ayrılabilir, bunlar şimdiden tesbit edilemez. İçinde bulunulan taktik aşamaya ilişkin doğru tahliller ve çalışma tarzı gerekir. Bu da taktik yönetimin gerekliliğini ortaya koyar. Yani stratejinin doğru tesbiti yetmez.

GERİLLA hareketine başlanmış ve gerilla eylemleri ile şehir gerillası yaratılmıştır.

Her taktik aşama diğerine geçişin koşullarını da içinde taşır. Şehir gerillasının yaratılması ile birlikte adım adım şehir gerillasının geliştirilmesi, partinin örgüt yapısının sağlamlaştırılması gündeme gelir. II. taktik dönemin ayırtedici özelliği, şehir gerillasının şu yada bu biçimde değil, kır gerillasının yaratılmasına yönelik bir biçimde hareket etmesini getirmesidir. Proletarya partisinin oluşturulmasında bu durum önemli bir yer tutar, önünde II. taktik aşamasının gerçekleştirilmesi gibi bir görev bulunan devrimci çalışma ve örgütlenme sorunları, kuşkusuz I. taktik aşamanın teşkilat ve çalışma biçimlerinden farklı olacaktır. Aşama aşama halk ordusu yaratılıncaya değin değişik örgütlenme biçimleri, değişik savaş biçimleri gündeme gelecektir. "Ordumuz uzayan bir devrimci savaşın sınamalarından geçe-

rek olgunlaştı. Yoktan yola çıkarak gerilla faaliyetinden düzenli savaşa geçerek olgunlaştı. Düzenli hareket alanlarında faaliyet gösterdi. Son - derece güç koşullar altında onlarca yıl soluk almadan çarpıştı.(GİAP)

Devrim stratejisini ve Öncü Savaşının bu strateji içersindeki yerini bu şekilde izah ettikten sonra , şimdi bu konularda D.Yolcuların nasıl sapla samanı birbirine karıştırdığını görerek biraz daha eğlenelim. D.Yolcular bugüne değin yürüttükleri sinsi politika sonucunda sosyalist sistemi parçalayıp, Devrim Programını da daralttıktan sonra (tabii bunlar onların küçük burjuva beyinlerinde oluyor) sırayı artık devrim stratejisine getirmeleri gerekiyordu. Ve getirdiler de.

Onlar önce sağa, sonra sola bakıp pek önemli bir sakınca olmadığına kanaat getirdikten sonra baklayı ağızlarından çıkardılar. "Öncü savaşı bir taktik evredir", (D.Yol)

Biraz önce belirttiğimiz gibi taktikler strateji içerisinde ve ona bağlı olarak ele alanır. Strateji , bir tarihsel dönemeçte partiyi yönetme sanatıdır. Taktik ise belirli muharebeleri yönetme sanatıdır. Uzun bir halk savaşının sözkonusu olduğu bir yeni sömürge ülkede halk savaşı-

nın ilk aşaması olan öncü gerilla-savaşı bu mücadelede uzun tarihsel dönemi kapsar. Alelade taktikler gibi değişime uğratılabilecek veya keyfi olarak ele alınacak bir sorun değildir. Strateji içersindedir ve stratejinin en hayati bölümünü oluşturur M. Çayan öncü savaşının taktik evrelere ayrılacağını söylerken öncü savaşının kendisinin stratejik bir sorun olduğu için böyle yapıyordu. Taktik sorunlar önceden kesinlikle belirlenemez, kesinlikle belirlenen şeyler stratejik sorunlardır. Öncü savaşı halk savaşının stratejik üç aşamasından (stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik taaruz) birinci aşamasının tamamını ve ikinci aşamasının önemli bir bölümünü de kapsamaktadır. "Öncü savaşı bir taktik evredir" diyen mantık "THKP-C'nin sürgit bir silahlı mücadele enleyişi yoktur" mantığının bir devamıdır. Bu nedenle garipsenmemelidir. Bu konuda 18. sayıda sorulan soru "önemli mi" "önemsiz mi" şeklinde. Önemli mi önemsiz mi diyerek sorun aydınlanamaz

Bir meselenin taktik olgu olması onun önemsiz olmasını da beraberinde getirmez. Sorun Devrim anlayışı ve devrim stratejisi sorunudur. "önem" sorunu değildir. Böyle bir soruya D. Yolcular şöyle cevap veriyorlar: Öncü Savaşına "en fazla biz önem veri-

riz" Halk savaşının başlangıç aşa - ması proletarya partisinin örgütleyip yürüteceği öncü savaşı ile karakte - rize olacaktır" falan filan. Ama ku- sura bakmayın bu bir taktik sorunu - dur. İşte gayrı resmi inkar olursa . ancak bu denli ince olur. Hem pro- letarya partisinin devrim strateji - sini inkar edeceksin hem de "öncü gerilla" mücadelesini savunacaksın . Pes doğrusu. Riyakarlığın bu dere - cesine hazreti Eyüp bile dayanamazdı.

DEVRİMİMİZİN ÖNDER VE TEMEL GÜÇLERİ

DEVRİMİMİZİN ÖNDER GÜCÜ PROLETARYADIR. PROLETARYANIN İDEOLOJİK ÖNDERLİĞİ ESASTIR. Temel çarpışma alanı kırsal bölgeler olduğu için proletaryanın ideolojik önderliği esas kabul edilmiştir.

Proletarya partisi halk savaşını kırlarda ve şehirlerde birleşik devrimci savaş olarak yönetir. Proletarya partisi öncü savaşı aşamasında sınıfsal kökenine bakılmaksızın profesyonel devrimcileri barındırır. Kitlesel katılma gerçekleştikten sonra ikinci etapta emekçi unsurlar sayıca ağır basar. Ve proletarya partisinde şehir proletaryasının, kır proletaryasının diğer emekçilerin niceliği gittikçe yükselir.

Temel güçler: Köylülerdir (Feodal kalıntılar ve tarım burjuvazisi hariç bütün köylü unsurlardır).

Sırasıyla
Köy proletaryası
Köy Yarı proletaryası
Yoksul köylüler
Orta köylüler.

Şehir proletaryası da elbette devrimin temel kitle kuvvetleri içinde - dir. Ancak devrimde onun belirleyiciliği, devrimin yükselme aşamasındadır. Ve son sözü o söyleyecektir."Küçük savaşçı çekirdeklerin başlattıkları mücadeleye (öncü savaş) giderek sürekli bir şekilde yeni yeni güçler katılır. Kitle hareketleri boy göstermeye başlar, eski düzen yavaş yavaş yıpranır. çöker. İşte tam bu sıradadır ki işçi sınıfı ve şehirli yığınlar savaşın kaderini tayin ederler (Che Guevara) (M. ÇAYAN)

Geri bıraktırılmış ülkelerdeki devrimci çalışma:

Devrimci çalışma tarzı, devrim teorisi, stratejisi ve örgütlenme ile bağlantılı olarak ele alınır. Devrim teorisi yanlış olan ve yanlış bir strateji izleyen bir örgütlenme asla doğru bir çalışma tarzına sahip olamaz.

Proleter devrimci çalışma, parti - nin politik-ideolojik ve ekonomik.demokratik faaliyetlerinden oluşur. Çalışma tarzı incelenirken, ortaya konması gereken sorun, o tarihsel döne - meçte hangi çarpışma biçiminin temel, hangilerinin ise tamamlayıcı, ikinci dereceden çarpışma biçimleri olacağının belirleneceğidir. Örgütün yapısı öncelikle bu temel çarpışma biçimine

sıkı sıkıya bağlıdır. Bundan ayrı olarak, diğer mücadele yöntemleri de TEMEL SAVAŞ BİÇİMİNE bağlıdır. Onu etkilerler ve onunla içiçedirler. Doğru bir çalışma tarzına sahip olmak demek, mücadele biçimlerini doğru olarak tahlil edebilmek, temel çarpışma biçimini ve diğer politik, ekonomik-demokratik mücadele biçimleri arasındaki diyalektik bağlantıyla hareket etmek ve ideolojik çalışmada yeterli olmak demektir.

"Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinin ışığında öncü savaşı aşamasında SİLAHLI PROPAGANDA TEMELDİR formülasyonu herşeyden önce çalışma tarzına ve örgüt anlayışına ilişkin bir formülasyondur. Silahlı propaganda politik bir çarpışma biçimi olarak ele alınmaktadır. Öyleyse silahlı eylemi politik gerçekleri açıklama kampanyasının TEMEL aracı, kitlelere bilinç götürmenin temel aracı olarak ele almak bu yolla kitlelere somut hedef göstermek silahlı propagandadır.

Diğer politik mücadele yöntemleri örneğin politik grevler, kitle gösterileri, politik yayın yani silahlı propagandanın dışındaki politik mücadele biçimleri, silahlı propaganda ile bir bütün olarak proletarya par-

tisinin politik faaliyetini oluştu - rur. Silahlı propagandanın kapsamı bütünüyle POLİTİK MÜCADELENİN kapsamı ile aynı değildir.

Silahlı propaganda herşeyden önce silahlı eylemi içerir. Ama silahlı eylemi siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının TEMEL aracı, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel metodu olarak ele alan ve devrimci bir stratejiden hareketle somut hedef gösteren silahlı eylem, silahlı propaganda anlayışı içinde değerlendirilir. Bu anlamda silahlı propaganda TEK TEK silahlı eylemlere indirgenemez. Aynı şekilde, silahlı eylemi ve diğer politik savaş biçimlerinin tümünü birden SİLAHLI PROPAGANDA diye adlandırmak ta yanlıştır. Bu anlayışa göre silahlı propaganda dışındaki savaş biçimlerini de silahlı eylemle birlikte silahlı propaganda içinde değerlendirmek gerekir. Bu iki anlayışta yanlıştır, silahlı propagandayı anlamamaktır.

Kitleleri bilinçlendirmenin temel aracı olarak bir yayın organını seçen ekonomik-demokratik kitle hareketlerinin içine girerek kitleleri devrim saflarına çekmeye çalışan bir örgütlenmenin askeri eylemleri, silahlı propaganda değildir. Çünkü burada askeri eylemin AMACI ve biçimi değişiktir. Bu konumda silahlı eylem kitleleri devrim saflarına çekmek ve siyasi gerçekleri açıklamak amacıyla

ele alınmamaktadır. Ve devrimci bir stratejiden hareket etmemektedir.

Deniliyorki, "Politik mücadele ancak parti aracılığıyla sürdürülür.

Öyle ise Parti olmadan politikleşmiş askeri mücadele de olmaz. Olsa olsa bir takım aksiyonlardır sözkonusu olan vb...

Bu konu üzerinde kısaca duralım : "İhtilalci parti, bu üç cephede (ideolojik, ekonomik, politik) her cephenin imkanlarını en iyi şekilde hareketa geçirerek savaşan partidir." Politik iktidarın ele geçirilmesi esas olduğu için bu uğurda sürdürülen politik savaş ancak zafere parti aracılığıyla ulaşır.

Bu Marksist-Leninist tezler temel çıkış noktasıdır. Ancak şunlar birbirine karıştırılmamalıdır. Politik savaş ne yalnızca gerilla savaşı, ne politik kitle mücadelesi, ne de politik yayındır. Bunların temel politik mücadele biçimine bağlı olarak, birlikte ele alınması ve politik iktidarın ele geçirilmesi yolunda bu yöntemlerin kullanılmasıdır.

Parti olmadan temel politik mücadele biçiminin uygulanamıyacağını söylemek kesinlikle yanlıştır. Bu bizi Lenin'in "siyasal gerçekleri açıklama kampanyasının örgütlendirilmesinin, partinin örgütlendirilmesi demek olduğu" tezinin inkarına götürür. Giderek parti olmadan sosyalist propagan-

da ve ajitasyonun olamıyacağı, dolayısıyla hiçbir zaman öncü savaşçı proletarya partisinin oluşturulamıyacağı sonuçlarına varılır. Ki bunlarsa devrimcileri edilgenliğe ve hareketsizliğe götürür. Kaldı ki bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki "parti"yapısında olmayan kurtuluş hareketlerinin yürüttüğü silahlı mücadeleler vardır ki parti olmadan asgari bir örgütlenme ile politik mücadelenin sürdürülebileceğini pek güzel kanıtlamaktadır.

Buna karşılık silahlı propagandayı tek politik mücadele biçimi olarak gören "sol" kendiliğindencilikte meseleyi yanlış yorumlar. "sol" kendiliğindencilere göre temel alan olarak seçilen kırlarda yürütülen silahlı propaganda kısa zamanda köylüleri toparlayacaktır. Bu görüş Küba devriminin "sol" yorumundan kaynaklanan foko cu görüştür. Ancak hayatın gerçekleri bu türden silahlı propaganda örgütlerinin hızla görüşlerini terketmelerine yolaçmıştır.

Bu konuda bir yanlış değerlendirme de, silahlı propagandanın kapsamının diğer politik hatta demokratik ekonomik mücadeleleri içine alacak şekilde genişletilmesidir ki, TDAS zaman zaman aksini savunsa da yazılarında bu türden görüşlere yer vermektedir

Mahir Çayan'a göre silahlı propagan da silahlı eylemin politik mücadelede kitlelere bilinç götürmenin temel a-

macıdır. THKP-C'nin gerilla eylemleri politikleşmiş askeri savaş stratejisinden hareket etmiştir. Gerekli şekilde propagandası edilmemiş olmasına rağmen bu silahlı eylemler silahlı propaganda niteliğini taşır. Silahlı propaganda kavramı yerli yerine oturtulursa bu durum kolayca kavranabilir.

Diğer politik, demokratik-ekonomik mücadele biçimleri ile silahlı propaganda karşılıklı olarak birbirlerini etkilerler ve birbirlerine bağımladırlar.

"Silahlı propaganda askeri değil politik mücadele biçimidir. Ferdi değil kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda pasifistlerin iddia ettikleri gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır. Silahlı propaganda belli bir devrimci stratejiden hareketle emekçi kitlelere elle tutulur gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir.

"Silahlı propaganda kır ve şehir gerilla savaşıyla psikolojik ve yıpratma savaşını içerir."

"Örgüt... Gücüyle orantılı olarak silahlı propagandanın dışındaki bilinçlendirme, siyasi eğitim, propaganda ve örgütlendirme işleri ile de uğraşır". (M. ÇAYAN)

Özetle söylersek, silahlı eylemi, kitleleri bilinçlendirmenin ve siyasi gerçekleri açıklamanın temel aracı olarak ele alıp uygulamak silahlı propagandadır.

Proleter devrimci çalışma tarzı, yalnızca temel savaş yöntemini içermez. Kitleleri devrim saflarına çekmek, suni dengeyi bozmak için temel mücadele yöntemi yalnız başına ele alınmaz. (ki böyle ele alınması demek silahlı propaganda ile öncü savaşını özdeşleştirmek, silahlı propagandanın fonksiyonunu anlamamak demektir.)

Diğer politik savaş yöntemleri(politik kitle mücadelesi, politik propaganda, politik grevler) ideolojik mücadele ve ekonomik demokratik mücadele temel alınan savaş yöntemine bağlıdır. Bu yöntemler ikincildir. Partinin merkezi yapısının olmadığı dönemlerde parti yuvarları temel ve tabi mücadele biçimlerini güçleriyle orantılı olarak hayata uygular, fakat parti fonksiyonunu yerine getiremezler.

Çalışma tarzında diğer önemli bir sorun da ideolojik çalışmanın içeriğidir. Partinin merkezi yapısının oluşturulması parti çizgisi ve ilkeleri üzerinde birliği zorunlu kılar. Yolumuz ideolojik engellerden arınmak zorundadır.

Proleter devrimci çalışmamızda ideolojik mücadele bir polemik aracı haline gelmemelidir. Ama bu böyledir diye, oportünizme, pasifizme ve tes -

limiyetçi eğilimlere karşı ideolojik mücadelenin önemi de küçümsenemez. Bir de ideolojik mücadele maskesi altında, eleştiri adı altında ihbarcılığı bir siyaset olarak benimsemiş unsurlar var. Özellikle D. Yolcuların yönlendiricisi bazı unsurlar bu konuda oldukça maharetli.(!)

(!) Bunlar için şunu söyleyelim.(İhbarcılığın yüzlerce yıldır değişmeyen bir tek cezası vardır. Onu da herkes bilir. Eğer bu türden ihbarcılar bir de kendi kendilerini "sosyalist" diye adlandırıyorlarsa ceza daha da ağırlaşır. Hatırlatması devrimcilerden,meseleyi yorumlaması da ihbarcılardan . İş işten geçtikten sonra "Onu diyen ben değildim" "O haltı yiyen ben değilim" diye ağlamak fayda vermez.

Proletarya partisinin ideolojik-politik çizgisi ve ihtilalci ideolojisinin benimsenmesi, günümüz koşullarında somut tahlillerin yapılması ve doğru taktikler ışığında savaşılması için kadroların Marksist-Leninist eğitimden geçirilmesi gerekir. Bu türden bir çalışma olmaksızın parti militanı yetişemez, partizan çekirdekleri sağlamlaşamaz. "Bir devrimci ordunun çarpışma gücünü yaratan etkenlerin önemini belirlemek gerekirse, en temel etken siyaset ve inanç unsuru, ordunun bilincidir. Devrimci ülkü, mücadelenin amacı ve savaşın siyasi hedefleri bakımından kadroların ve sa-

vaşçıların inancıdır. Savaşta "kitlelerin savaşın amaç ve nedenlerinin bilincine varmış olmaları muazzam öneme sahiptir. Bu zaferin güvencesidir. (Lenin) "Bir devrimci ordunun kadroları ve savaşçıları kendi sınıf çıkarlarının ve ulusal çıkarların yüksek bilincine sahipseler: bağımsızlık özgürlük ve sosyalizm için kendilerini feda etmeye hazır olurlar. Yalnızca bir tek isteğe, düşmanı yenmek isteğine sahipseler; olağanüstü bir güç ve enerji ile harekete geçeceklerdir. "GİAP"

ÖRGÜT ANLAYIŞI

Devrim teorisi ve çalışma tarzındaki yanlışlar örgüt anlayışına yansır. Ve oportünizmin örgüt anlayışı özünde devrim teorilerinin ve çalışma tarzının bir yansımasıdır.

Devrim teorisinde yolunu halk savaşı olarak belirlemiş, kırları temel savaş alanı ve silahlı propagandayı temel savaş yöntemi olarak belirlemiş bir ihtilalci partinin ÖRGÜT ANLAYIŞI öncelikle SAVAŞ ÖRGÜTÜNDEN YANADIR. Mevcut düzen sınırları ve legalitenin şemsiyesi altında, emperyalizme ve oligarşiye karşı devrimci bir çekirdek oluşturmaktan aciz bir düzen örgütünün kuruluşunda temel alınan Marksist-Leninist ilkeler olamaz.

SAVAŞ ÖRGÜTÜ, PROLETARYA VE HALKIN KURTULUŞ SAVAŞINI YÖNLENDİRECEK, GERİLLA SAVAŞINI SÜRDÜREREK HALK ORDUSUNU YARATACAK BİR ÖRGÜT OLMAK ZO-

RUNDADIR. Proleterya partisi bir savaş örgütüdür, bir düzen örgütü değildir.

Öncü savaşı aşamasında proletarya partisinin genel anlamı ile örgütsel ilkeleri nelerdir?

A. ÖRGÜTSEL ÖNDERLİKTE POLİTİK VE ASKERİ LİDERLİĞİN BİRLİĞİ

B. DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİ İŞLEYİŞ (Merkezi yanı ağır basar)

C. YUKARIDAN AŞAĞIYA ÖRGÜTLENME

D. Öncü savaşı aşamasında, partinin temelini profesyonel devrimciler oluşturur.

Politik ve askeri liderliğin birliği ilkesi politikleşmiş askeri savaşa ilişkin bir ilkedir ve halk savaşını yürüten proletarya partisinde politik ve askeri yanlar ayırımı yapılmaz. Yani parti faaliyeti politik içeriklidir, askeri mücadele politik mücadelenin bir yöntemi olarak kavranır ve değerlendirilir. Parti içi politik içerikten yoksun "askeri hedefler" olamaz. Öncü savaşında parti savaşan partizanlardan oluşur. Önder kadrolar savaş cephesinde en ön safta çarpışırlar.

Merkeziyetçilik yanı ağır basan demokratik merkeziyetçilik: Leninist örgütlenmeye göre partide demokratik merkeziyetçilik hüküm sürmelidir. Öncü savaşı aşamasında merkeziyetçi yanın ağır basması THKP-C tüzüğünde belirlenmiş bir ilkedir. Merkeziyetçilik, merkezi olarak örgütlenmiş, görünüşte değil özde bir bütün oluştu-

ran parti örgütüne ilişkin bir ilkedir. Demokratik merkeziyetçilik şöyle özetlenebilir:

-Azınlık çoğunluğa tabidir.
-Alt komiteler üst komitelere tabidir.
-Bütün üyeler M.K.ne bağlıdır.
-Bütün örgüt kademelerinde eleştiri ve özeleştiri uygulanır.

Yukarıdan Aşağıya Örgütlenme: En demokratik biçimde örgütlenme, aşağıdan yukarıya doğru örgütlenme merkeziyetçiliği reddeden, menşevik bir örgütlenme anlayışıdır, düzen örgütünün ilkesidir. Yukarıdan aşağıya örgütlenme demek, örcü savaşı aşamasında proletarya partisinin SAVAŞÇI ve insiyatif sahibi parti kolları ve örgütlerini adım adım oluşturması,bu kol ve örgütlerin PARTİYE kesin bağlı olmasıve mücadelenin merkezileştirilmesi demektir.

Öncü savaşı aşamasında partinin temeli profesyonel savaşçılardan oluşur.

"Leninizme göre, partinin ilk etabında emekçi kökenden gelen- gelmeyen ayırımı yapılmaz. İlk dönemde bu ayırımı yapmak oportünizmin ta kendisidir. İLK ETAHTA İŞÇİ VEYA AYDIN KESİMİNDEN GELMEK ÖNEMLİ DEĞİLDİR. ÖNEMLİ OLAN İŞÇİ SINIFI İLE KENDİNİ ÖZDEŞLEŞTİRMİŞ, "YALNIZ BOŞ GECELERİNİ DEĞİL, BÜTÜN ÖMRÜNÜ DEVRİ -

ME ADAMIŞ" ASGARİ BİR MARKSİST FORMASYONDAN GEÇMİŞ VE BELLİ ALANDA UZMANLAŞMA YOLUNDA OLAN PROFESYONEL DEVRİMCİLERİN ÖRGÜTÜN TEMELİNİ OLUŞTURMASIDIR. ÖNEMLİ OLAN PROFESYONEL DEVRİMCİLERİN YÖNETİMDE OLUP OLMAMASIDIR. VE İLK DÖNEMDE DAR TUTULMUŞ AMA DEMİR GİBİ BİR DİSİPLİNE SAHİP ÇELİK ÇEKİRDEK ÖNEMLİDİR. Ve bu çekirdek içinde sınıfsal kökenin şöyle veya böyle olması ilk dönemde önemli değildir. (a.b.ç.)

"Ancak bu çelik çekirdek çeşitli aşamalardan geçerek, ikinci etaba geçer. Emekçi kitlelerin mücadelelerini yönlendirmeye, onu kucaklamaya başladığı bu ikinci etapta emekçi kökenden gelenlerin ağır basmasına dikkat edilir. (M. ÇAYAN)

THKP, bu Leninist ilkeler temelinde kurulmuş ve savaşmıştır. THKP'nin ideolojisi Marksist-Leninist ideolojidir ve parti çizgisinde sağ ve "sol" yorumlara yer yoktur. Bu açıdan THKP'yi "zaaflı" olarak değerlendiren M.D. Yol, büyük bir yanılgı içindedir ama parti çizgisini inkar etmek için buna zorunludur.

İlk dönemde AZ SAYIDA demir gibi disiplinli çelik çekirdek, içinde bulunduğu taktik dönemin özelliklerine uygun örgütlenmişse o tarihsel dönemin görevlerini yerine getirebiliyorsa, doğru teorinin kılavuzluğunda sa

vaşıyorsa PROLETARYA PARTİSİ adını alır. Bu açıdan ŞEHİR GERİLLASINI YARATMA somut görevini başaran doğru teorinin kılavuzluğunda savaşan, ülkemiz proletarya partisinin siyasal çizgisini oluşturan THKP, kelimenin tam anlamıyla proletarya partisidir.

Partinin inşası kısa bir süreç değil, tarihsel dönemleri kapsayan uzun bir süreçtir. Savaşın taktik dönemleri partinin yapısında değişik nitelikler gerektirir. Dolayısıyla bir taktik dönemin bile inşa süreci bir anda kesilmez. Örnek olarak, şehir gerillasını yaratma aşamasında partinin örgütsel yapısı ile şehir gerillasını geliştirme ve kır gerillasını yaratma aşamasındaki örgütsel yapı değişiktir. İkinci aşama daha karmaşık ve daha yaygın bir örgütlenme gerektirir.

PARTİNİN İNŞASI ÜÇ AŞAMADA GERÇEKLEŞİR. Mao'ya göre "PARTİNİN İNŞASININ ÜÇ AŞAMASI VARDIR: PARTİNİN GELİŞMESİ, SAĞLAMLAŞMASI VE BOLŞEVİKLEŞMESİ

Partinin inşasının bu üç aşaması, temel mücadele biçiminden ve siyasi çizgiden ayrı olarak ele alınamaz. DOĞRU SİYASAL ÇİZGİYE SAHİP OLUNMADAN partinin inşası söz konusu değildir.

Ülkemizde THKP'nin inşası (yani GELİŞMESİ, SAĞLAMLAŞMASI VE BOLŞEVİKLEŞMESİ) THKP'nin siyasi çizgisine, kesintisiz devrim anlayışına ve silahlı propagandaya sıkı sıkıya bağlıdır.Mao

diyorki: "BUGÜNE KADAR SİYASİ ÇİZGİMİZ PARTİMİZİN İNŞASI BU MÜCADELE BİÇİMİNE (SİLAHLI MÜCADELE) SIKI SIKIYA BAĞLI OLMUŞTUR. SİYASİ ÇİZGİMİZ VE PARTİMİZİN İNŞASI, SİLAHLI MÜCADELEDEN AYRI OLARAK ELE ALINDIĞI ZAMAN DOĞRU BİR BİÇİMDE KAVRANAMAZ"

Günümüz Türkiyesinde partileşme süreci, doğru bir siyasal çizginin oluşturulması süreci dağildir. Ülkemizde doğru siyasal çizgiye sahip bir THKP gerçeği vardır. Partileşme, parti birliğinin yeniden sağlanması, partinin merkezi yapısının yeniden oluşturulması yani parti güçlerinin parti bayrağı altında toplanmasıdır.

THKP'nin siyasi çizgisi izlenmeden temel ve tabi mücadele biçimleri doğru olarak ele alınmadan partileşme mümkün değildir. Partileşme sürecinden anladığımız partizan kadroların oluşturulmasıdır. Bu da pratikte gerçekleşir.

SONUÇ

Bu dönemde THKP-C çizgisini savunanların temel görevi, parti çizgisi ve ilkeleri doğrultusunda proletarya partisinin merkezi yapısının oluşturulmasıdır.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

5 Lira